

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

•Danica• izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 28. svečana 1896.

List 9.

MIHAEL,

po božji milosti in po božjem usmiljenju
knez in škof lavantinski,

*mногоčastiti duhovščini in vsem vernikom svoje škofije
pozdrav, blagoslov in vse dobro od Boga Očeta in Boga
Sina v edinosti sv. Duha!*

I.

1.) Perva beseda, katero je nebeški poslanec Gabriel govoril po naročilu veličanstva božjega, se glasi: Ave! Češčena si! Ta pozdrav sam že izraža vse. Tako se celih štirinisoč let še nihče ni pozdravil. To je sveta, tolažilna, pravna beseda božja do Marije in po Mariji do vsega človeškega rodu. Ta Ave je začetek vsega našega zveličanja, je prva ponudba milosti, miru in sprave Očeta nebeškega Adamovemu rodu, kateremu Gospod tako nekako govori: Zopet hočem dober biti tebi in tvojim. Bodite mi vsi pozdravljeni!

Angelji so se sicer v stari in novi zavezi prikazovali ljudem, toda nikoli jih niso spoštljivo pozdravljali, pač pa so ljudje pozdravljali angelje. Presrečnega se je čutil Abraham, ko se mu je pri darovanju na gori Moriji prikazal angelj Gospodov in mu je rekel: „Abraham, Abraham! Ne steguj svoje roke nad mladeniča in nič mu ne stori. Sedaj sem spoznal, da se bojiš Boga, ker nisi prizanesel svojemu edinemu sinu... Ker si storil to, te bom blagoslovil in bom pomnožil tvoj zarod kakor zvezde na nebu in kakor pesek na bregu morja. In oblagodarjeni bodo v tvojem vsi narodi zemlje.“ (Gen. 22, 11. 12. 17. 18.)

Ves vesel je bil oče Tobija, ko se je spremeljevalec njegovega sinu dal spoznati. rekoč: „Jaz sem angelj Rafael, eden izmed sedmerih, ki sto-

jimo pred Gospodom. Mir bodi z vami, ne bojte se.“ (Tob. 12, 15. 17.) Ves srečen je bil prerok Danijel, ko se mu je prikazal Gabrijel tolažeč ga: „Ne boj se, mož želja. Mir ti bodi in oserči se... Oznanim ti, kar je pisano v knjigi resnice; nikdo ni pomočnik v vsem tem, kakor le Mihael vaš knez.“ (Dan. 10, 19. 21.) Veselo iznenaden je bil sv. Peter, ko se mu prikaže v ječi angelj Gospodov, ga vzbudi ter mu reče: „Urno vstani... opasi se, obuj svojo obutev in ogerni svoj plajšč pa hodi za menoj.“ (Dej. apost. 12, 7. 8.) Izredne milosti je bil deležen sv. apostelj Pavel, ko je v ognjenem žaru nebeške svetlobe pri mestu Damasku slišal glas in tudi od Ananije izvedel, da bode izvoljena posoda in bode ime Jezusovo nesel pred kralje in narode. (Dej. apost. 9, 15.) Kako srečni vendar so bili vsi ti preslavni možje, ker jih je doletela redka čast nebeške prikazni. Toda kje je najti otroka človeškega, pred katerega stopi angelj perve verste, pa mu izkaže največje spoštovanje in ga najspodobneje pozdravi: Ave! To se je prigodilo le Mariji. Nihče ne pred njo in ne za njo ni bil tako počeščen, nihče ni bil tako pozdravljen sem doli z nebes.

O globokem pomenu in o visokem namenu angeljevega pozdrava Ave, ki je že sam za se cela pridiga, govori kaj jasno in točno Tomaž Akvinski v svoji razložitvi molitve Češčene Marije. Koj v začetku pripazuje slavni cerkveni učenik, da so se v starem in novem zakonu sicer angelji prikazovali ljudem, pa so bili vselej od njih spoštljivo pozdravljeni, to pa zato, ker angelji nadkriljujejo ljudi v časti, ker so neumerljivi, ljudje pa umerljivi; jih presegaj v prijateljstvu pri Bogu, ker stojijo pred njegovim obličjem, človek pa je po grehu ločen od Boga;

jih presegajo slednjič po blesku in po bogastvu milosti božje. Ker pa je nadangelj pozdravil Marijo, sklepaj iz tega, da ga pozdravljena devica presega po svojih velikih prednostih, sosebno po izobilju milostij. (*Opuscula selecta*. Edit. nov. vol. I. Ratisbonae, 1879. str. 50—58). Resnično, v pozdravu, ki ga je angelj Gabrijel sporočil Mariji kraljici angeljev, se nahaja nad vse velika moč in visoka čast. Po naročilu Boga sv. Duha je angelj pozdravil preblašeno devico. Če torej rečemo Ave, izgovarjamo, kar je narekal sv. Duh. Če rečemo Ave Marija, izgovarjamo, kar je govoril angelj in je govorila sv. Elizabeta in sv. cerkev. Kaj čuda potem, piše blaženi Tomaž Kempčan, da se pri pozdravu Ave Marija radujejo nebesa, se trese pekeli, beži žalost, da se vrača veselje, se topi serce ljubezni in se vnema sveta pobožnost ter se v njem budi skesanost in oživlja upanje. (*Soliloq. animae* c. 23.)

Mimogrede omenjam še tolmačenje, katero sem večkrat srečal v raznih spisih, tolmačenje namreč onih treh čerk, iz katerih je sestavljen pozdrav Ave. Perva čerka A kaže na Adama. Tretja čerka E spominja Eve. V sredi med obema stoji čerka V, začetnica latinske besede Virgo, devica. Potem takem nas spominja veseli pozdrav Ave, da je od Boga obljubljena devica srednica, po kateri je človeški rod zopet zadobil vzveličanje, katero sta zapravila Adam in Eva za se in za svoje potomce. — Zato pa, predragi v Gospodu, vselej v vsej ponižnosti, v vsej udanosti in ljubezni pozdravljajmo Marijo, svojo ljubo gospo, svojo srednico, svojo priprošnjico z angeljevim pozdravom in vselej z zbranim duhom in s pobožnim srcem molimo Ave, s katerim se druga Eva najspodobneje slavi in hvali. Češčena bodi kraljica, mati milosti, naše življenje, naša sladkost in naše upanje, bodi češčena!

2.) Druge besede v Češčeni Mariji, kakor jo sedaj molimo, ni govoril angelj, ki je samo le rekel: Ave, gratia plena! Češčena si, milosti polna! Ime Marija je marveč pridodala sv. cerkev s pogledom na evangelijske besede: Et nomen virginis Maria. In devici je bilo ime Marija. (Luk. 1. 27.)

V svetem Pismu sicer ne beremo, da bi bil ime prečiste device angelj naznanil, kakor to vemo o imenu Jezusovem, vendar pa je prečislano ime izgovoril nadangelj Gabrijel, ko je pozdravljeno tolažil z besedami: „Ne boj se Marija, ker milost si našla pri Bogu.“ (Luk. 1, 30.) Sv. Hijeronim, največi učenik sv. cerkve v razlaganju svetih knjig, terdi naravnost, da je z

nebes došlo to veličastno ime. V svojem spisu o rojstvu Marijinem pravi namreč betlehemski puščavnik: „Častitljivega imena, katero je bilo dano materi božji, niso iznašli na zemlji, tudi ga niso ljudje samovoljno dali in izvolili, kakor je sicer navada, kader dajejo komu ime. Ime Marija je prišlo z nebes in se je božji materi dalo po naročilu in povelju Gospodovem.“ (*Lib. de nativ. Mariae*.) Tudi mnogim drugim svetim očetom in cerkvenim učenikom je bilo to ime tolike pomembe in tehtovitosti, da so jo izvolili za predmet svojim učenim preiskavam in so z vso ostrostjo svojega duha premišljevali njegov pomen.

Razlagalci sv. Pisma različno tolmačijo prezanimivo ime: toda vsaka razlaga ima globok pomen. Besedno je Marija pogrščena oblika starozakonskega ženskega imena Mirijam, katero izvajajo učenjaki iz hebrejske besede marah s tvorilno slovkó am, in pomenja biti čedne telesne postave, biti brhke rasti, to je po nazorih jutrovcev, biti lep. Marija se toraj imenuje lepa, kar je res najzlaše ime za devic devico. Marija je lepa tudi v liturgiji ali v cerkvenem bogočastju, ki posebno rado na njo obrača besede Visoke pesni: „Vsa lepa si prijateljica moja in madeža ni na tebi.“ (*Vis. pes. 4, 7.**) Toda poleg besednega tolmačenja tega nam mi-lega imena so opravičena tudi mnogotera pobožna tolmačenja. Med drugimi pomenja ime Marija morje. Res, Marijo smemo po pravici imenovati morje in sieer neizmerno morje milosti, katere je prejela od Boga in katere Bog po njenem posredovanju deli nam drugim.

— Nadalje pomenja to krasno ime gospo, kraljico. Marija je mati Tistega, kateri je pričal pred Pilatom: „Jaz sem kralj“ (*Jan. 11, 37*), in katerega proslavlja sv. apostol Pavel kot kralja večnosti, kot neumerljivega in nevidnega. (*I. Tim. 1. 27.*) Ime gospa, kraljica pristojata torej nedvomno materi tega kralja, pa se podaje visoki gospej, katera nosi na glavi venec dvanajsterih zvezd. (*Apokal. 12, 1.*) — Pomenljiva je nadalje že od sv. Hijeronima omenjena razlaga Marijinega imena illuminatio ali illuminatrix, razsvetljevalka. Saj je Marija rodila Tistega, o katerem je starček Simeon v tempelju rekel, da je prišel v razsvetljenje narodov (*Luk. 2, 32*), in kateri sam zagotavlja: „Jaz sem luč sveta. Kdor hodi za Menoj, ne hodi v temi,

*) Najnovejše in najtemeljitejše etymološko ali besedno tolmačenje imena Marijinega nam podaje profesor dr. O. Bardenhewer v prvem zvezku I. dela svetopisemskih studij pod naslovom: *Der Name Maria. Geschichte der Deutung desselben*. Freiburg, 1875. (Str. 147 in 154 nasl.)

temveč on ima luč življenja.“ (Jan. 8, 12.) — S tem tolmačenjem se strinja razlaga s stella maris, morska zvezda, o čemer piše Marijin slavitelj sv. Bernard tako lepo, rekoč: „Prav dobro se Marija primerja zvezdi. Kakor zvezda daje svetlobo, pa ne da bi uničeno bilo njeno bistvo, tako je Marija brez oskrumbe rodila svojega Sina... Marija je tista krasna zvezda, vzhajajoča iz Jakoba, katere sijaj razsvetljuje ves svet, katere svit blišči v nebesih, prešinja pekel in razsvetljuje zemljo, katera ogreva bolj duše kakor telesa, pospešuje čednosti, uničuje pregrehe in hudobije. Ona je tista blesteča, prejasna zvezda, katera vzhaja nad tem velikim obširnim morjem, bliščeča po zaslugah, žareča po vzgledih.“ (Hom. 2. de laudibus Virginis matris super missus est.) — Naposled se ime Marija tolmači kakor hebrejska mara, britkost, bolečina; to pa z ozirom na Noemo, ono zapuščeno, revno ženo, kateri je smert pobrala moža in sinova, in katera je, vernivši se v domovino, toževala svojim prijateljicam in sosedam, rekoč: „Ne imenujte me Noeme, zale, temveč imenujte me maro, britko, ker z britkostjo me je napolnil Vsemo-gočni.“ (Rut. 1, 20.) Ne imenujte me Marije, lepe, marveč kličite me maro, žalostno, tako je smela tožiti tudi kraljica mučencev in mučenk, ko je sama brez sv. Jožefa stala pod križem, na katerem je visel njen ljubljani Sin, in ko je njeno deviško dušo presunil sedmeri meč bolečin. (Luk. 2. 32.)

(Dalje sledi.)

Mučenice za sveto vero.

(Kerščanskim devicam.)

Kako je za velike francoske revolucije narod podivjal, kaže to, da so celo ženske gledale hladnokervno in mirno na morišče, kjer so umirali duhovniki in plemenite ženske in pogumni možje, ali pa so kakor furije skakale krog kervavega odra in se veselile groznih prizorov.

Tiste dni se je dogodilo, da so obsodili na smert vse nune nekega samostana. Zakaj? Zato, ker so ostale nune, in niso hotele obleči posvetne obleke. Voz, ki bi jih imel peljati na morišče, že stoji pred vrati. Nune gredo pohlevno na voz in pejo Marijino pesem „Salve Regina.“ Pele so vso pot do morišča in celo tam, dokler niso odsekali glave zadnji nuni, predstojnici.

Ljudstvo se ni smejalo, ko je slišalo to pretresljivo pesem, in ni ploskalo in plesalo, kakor po navadi ob takih prilikah; kakor bi se bilo vzbudilo iz sanj, je tiho poslušalo pesem umirajočih.

Vsako mesto na Francoskem se spominja nun-mučenic; iz svetega zidovja, kjer so tiho in ponižno živele samo za Boga, so jih pahnili v zaduhle, mokrotne ječe, odkoder so jih časih še-le čez dolgo časa odpeljali na morišče in jih kruto usmrtili.

V mestu Orange-u na južnem Francoskem je stalo nekega dne, leta 1794, pred „sodiščem“ 32 nun; 13 jih je bilo iz reda vednega češčenja, 16 uršulink in še 3 druge. Jedni izmed teh so prebrali to-le obtožbo: „Sestra Marija, rojena Suzana de Grillard de Laval-dane, doslej nuna, ni nikoli služila revoluciji, temveč je storila vse, kolikor je bilo v njenih močeh, da bi ovirala napredek, in sicer s svojim prenapetim babjeverstvom (s tem so mislili vero katoliško), s katerim je dajala drugim slab vzgled. Zato je torej sovražnica republike in sokrivnica tistih, ki nam jo hočejo z orožjem v rokah ugonobiti.“

Sodnik se oberne k nuni in jo praša: „Ali hočeš priseči na svobodo in enakost, ali ne?“

„Nočem!“ odgovori devica terdno. „Storila sem obljubo Bogu, in slajše prostosti ne poznam, kakor spolnjevanje te obljube.“

Brez strahu je stopila na morišče in je umerla sladke smerti za Boga in vero.

Ko so obsodili na smert sestro Pelagijo (Roza-lijo Bès) in tri druge nune, objela je svoje tovarišice in dejala: „Danes torej smo povabljene k poroki Jagnjetovi.“ Nato vzame iz žepa zavojček bonbonov in pravi: „To sem dobila na dan svoje poroke z Jezusom.“ Mirno smehlja je jedla s svojimi tovarišicami slaščice, in jokale so se od veselja in hrepenenja po nebesih.

„Glejte,“ govori zopet sestra Pelagija, „tu je perstan, ki sem ga prejela pri oni slovesnosti, vidno znamenje naše zveze z Bogom, ki se bo v kratkem vresničilo; pojdemo združene k oltarju in naj nam naša kri opere grehe in nam odpre večna vrata.“

Sestra Teotista (Elizabeta Pelissija) je bila od Stvarnika posebno obdarovana; zlagala je pesmi in je bila izvrstna pevka. Stala je pred moriščem in čakala, kedaj pride versta nanjo. Med tem je navdušeno pela pesem, ki jo je zložila v ječi in katera se sklepa z besedami:

„Srečno življenje,
Ki s križem konča.“

Da, iz njega izvira večno življenje. Mlado sestro Marto „od svetega angelja“ in še neko drugo mlado nuno so obtožili, „da se je upirala revoluciji in pomagala zatiralcem; da ni marala za vladno narodovo in za narodne skupščine; gojila je versko prenapetost, zato, da bi dosegla brezvladje, vojsko in propast republike.“

Sestra Marta pa je imela lep obraz; zato ji je rabelj obljubil, da jo hoče rešiti, če se z njim poroči. Devica pa mu odgovori hitro:

„Rabelj, stori svojo dolžnost! Z angelji hočem v nebesa.“

Sestra Anuncijata (Henrieta Faurie), ki je imela še le 21 let, je šla domu v Serinjan iz svojega samostana, od koder so prepodili vse nune. 10. marca 1794 so prišli ponjo, da bi jo odpeljali pred sodišče. Njena mati je omedlela, sorodniki so tarnali, a ona pa jim je zaklicala:

„Ker je naša dolžnost, da za Boga živimo, tedaj moramo znati tudi zanj umreti; molite zame in tolažite mojo mater.“

Dva mesca je bila Henrieta v ječi; naposled jo odvedejo pred sodišče v družbi petih drugih nun; sodniku se je smilila, ker je bila še tako mlada, in reče ji: Zakaj bi umerla v tako nežni mladosti?

Samo prikimaj v znamenje, da si prisegla zvestobo republik, in lahko se verneš k materi."

"Prisegla sem zvestobo Bogu," odgovori ona "in ne prisežem je nikomur drugemu." Svoje tovarišice pa je opominjala: "Le pogum, sestre; nebeška vrata se že odpirajo za nas."

Ob šestih zvečer so se odpravile obsojenke na morišče, pojoč litanije Matere Božje; oče Henrijetin zapazi iz ječe, v katero so bili tudi njega zaperli, svojo ljubljeno hčer, in z obupnim krikom se zgrudi na tla in omedli. Henrijeta moli zanj, in ko opomni neka nuna vsa v skrbah: "Danes še nismo molile večernih molitev," odgovori ji pogumna Henrijeta: "No, jih bomo molile pa v raju."

V ječah, kjer so terpele nune, ni nikdar utihnila molitev in cerkvena pesem. Kadar pa so zunaj naznanjali tamborji, da se poslavljajo tovarišice od sveta, zapele so zmagoslavno pesem: "Moja duša poveljuje Gospoda."

Na vseh mnogih krajih in v sodniških dvoranih, kjer so skušali te pogumne spoznavalke pregovoriti, da naj prelomijo svojo obljubo in naj prisežejo zvestobo republik, povsod so ostale terdne in zveste Bogu; odgovarjale so: "Me smo hčere katoliške Cerkve in nečemo priseči, kar nam prepoveduje vest. Bogu smo prisegle najsvetejšo prisego in ljudje nas ne morejo od nje odvezati. Rajše umerjemo, kakor da bi kaj storile, kar bi se ne skladalo z našo vero."

Umerle so vse s smehljajočim obrazom. Število teh spoznavalk in pogumnih mučenic cenijo na štiri do pet sto.

Kakor se v temi jasneje vidi svetloba luči, tako se je v tistih razburjenih in divjih časih še le prav pokazala moč in svetloba katoliške vere. Kaj pravite k taki serčnosti, katoliške deklice? Ste li vé tudi tako mečne v veri, tako serčne v ljubezni do Jezusa? Ali ni katera izmed vas, ki iz boječnosti pred svetom bere liberalne časnike, hodi s prostomišljaki na ples in se sploh iz strahu pred svetom boji po katoliško živeti! Se li ne bojite dneva, ko se bo zaslislala beseda Sodnikova do nezvestih deklic: "Ne poznam vas!"

(Prim. „katholische Tugendprobe.“ Ljudovik Domin.)

Slovesnost

pobožne družbe (bratovščine) Salezijanskih sotrudnikov

na praznik sv. Frančiška Saleškega 29. prosinca 1896. leta.

Govor pri sv. opravilu v št. Jakobski cerkvi.

• Blagor krotkim, ker oni
bodo zemljo posedli • (Mat. 5, 5.)

Pozdravljam te, cerkev sv. Jakoba! Pozdravljam te, ti hiša živega Boga, Jezusa v presv. Zakramentu, ti sveti šotor Kralja nebes in zemlje! Pozdravljam te sveti hram, ki poleg Najsvetejšega hraniš toliko dragocenih spominkov naj gorečnejših apostelnov sv. evangelija! Tu imamo spominek sv. apostelna Jakoba, spremljevalca našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa. Tu je spominek slavnega apostelna sv. Ignacija, očeta družbe Jezusove; tu spominek slavnega apostelna Indije in Japonije, sv. Frančiška Ksav.; tu dragoceni spominek Kraljice apostelnov,

Marije, s pridevkom „Lurška Mati Božja.“ O kolikokrat so tu odmevale lepe pesmi ter hvalnice v čast tako slavnih apostelnov, v čast nebeške Kraljice, mogočne čudodelnice „Lurške.“ In prav taki slavni spominki so povod, da se tudi današnja slovesnost obhaja v tej cerkvi. Tem svetnikom ter zlasti Lurški Materi Božji in sv. Frančišku Saleškemu, čegar praznik danes obhajamo, ter vérhovnemu varhu po njem imenovane slavne misijonske družbe Salezijancev, je priporočena današnja slovesnost in pa delo, ki se ima danes očitno pričeti v slavo Božjo in mladini v pomoč. To je namreč razširjanje dela salezijanske družbe in salezijanskih sotrudnikov. Tisti blagodejni duh, kateri je napolnjeval sv. Frančiška Saleškega, živi in deluje tudi v celi družbi salezijanski. In kar se sme reči o sv. Frančiškem Sal., sme se reči prav posebno o družbi, po njem se glaseči, o družbi salezijanski. Pa spregovoril bom tu le malo, ker se bo obširneje o tem govorilo pri zborovanju salezijanskih sotrudnikov v mali dvorani „Tonhallski,“ dopoldne od 10ih do 12ih in popoldne od 3eh do 5ih, ob petih pa bodo v tej cerkvi litanije. In sicer pojasnil Vam bodem:

a) kdo je pravi salezijanski delavec ali sotrudnik, in

b) kakó bodimo tudi mi salezijanski sotrudniki.

Ti pa, sv. Erančišk Saleški, izgled krotkosti, uči nas prav spoznati, kaj je krotkost, da tudi mi po nji zamoremo mnogo storiti v čast Božjo in zveličanje duš. Začnem v imenu Jezusovem!

„Vzemite moj jarem nase in učite se od mene: ker jaz sem krotak in iz serca ponižen.“ nam Jezus govori. Kdo je to bolje sploval, kakor sv. Frančišek Saleški? Če tudi vidimo to čednost bolj ali manj med vsemi svetniki ter spoznavalci Božjimi, vendar pa najdemo to čednost v posebni stopinji pri sv. Frančišku Sal. Zato so pa tudi njegovi nauki polni duhá krotkosti, pohlevnosti in ljubeznivosti. Tolikrat in s tako priserčnostjo je o nji govoril, da je bilo videti, da mu je ljubša kakor vse druge čednosti. Dasiravno je bil imeniten v vsih keršč. čednostih, je bila vendar krotkost posebna, njemu lastna čednost. Vsled tega je lahko umeti, zakaj je bilo na njem nekaj posebno ljubeznivega in prijaznega; obličje mu je bilo tako veselo, prijazno, polno krotkosti in ljubezni, da so se vsi čudili, ki so ga videli, in da si je pridobil serca vseh, s katerimi je imel opraviti. In kakor se v sv. pismu bere o Mojzesu, da je bil najkrotkejši izmed vseh ljudij, kar jih je na zemlji prebivalo, ravno to so tudi vsi, ki so sv. Frančiška Saleškega poznali, o njem spričevali. Krotkost serca je čednost, ki se malokje najde, še manjkrat kakor čistost, vendar je višja mimo marsikatero drugo čednost; zakaj krotkost je najvišja stopnja ljubezni do bližnjega, katera je takrat naj popolnejša, po besedah sv. Bernarda, kadar ni le poterpežljiva, ampak tudi dobrotljiva. Zatorej moramo krotkost tako visoko čislati in si resnično prizadevati, da si jo pridobimo.“ Tako uči sv. Frančišk Sal. sam. In kakor je učil, tako je tudi delal. S krotkostjo je toliko krivovercev spreobrnil, v krotkosti toliko sovražnikov in nasprotnikov premagal. Kolikrat so ga sovražniki iskali umoriti, kolikrat strašno gerdo ga obrekovali na najostudnejši način; pa sv. Frančišek Sal. je vse v krotkosti prenesel, poterpel in vedno do vseh ljubeznjiv in do-

brotljiv ostal. Zato sv. Vincencij Pavljanski, ki je živel o njegovem času, pravi, da, ko ga je videl prvič, je kmalu v njegovem obličju, obnašanji in govorjenji spoznal živo podobo Jezusove krotkosti in ljubeznjivosti, in precej ga je priserčno ljubil. In ker je bil tako krotak je toliko nevernikov spreobrnil, toliko zmotenih podučil, do 7500 krivoverških kalvinarjev, v katoliško Cerkev pripeljal ter zlasti po svoji ljubeznjivi knjigi „Filoteji“ si že toliko serc pridobil in si jih še pridobiva, da je postal vsem priljubljen in si je pod papežem Pijem IX. celo pridobil slavno in častno ime cerkvenega učenika. Zato prav posebno o njem veljajo besede Gospodove: „Blagor krotkim, ker oni bodo zemljo posedli.“

Predragi, da bi pač tudi mi imeli duhá krotkosti, o kakó mnogokrat bi se obvarovali greha in velikih napak, v katere se pogrezamo vsled svojega napuha, ošabnosti, nepoterpežljivosti. . . . Zato pa si hočemo tega svetnika posebno vzeti v izgled; saj čim krotkejši je kdo, tim več dobrega stori, tim bolj raste v čednostih, tim večji dobrotnik človeštva postane in tim večjo slavo si za nebesa pridobi! To je pač razvidno od tod, ker duh krotkosti sv. Frančiška toliko sadu donaša in obrodi, ne le za sedanje dni, temveč tudi za pozne čase.

(Konec govora prihodnjic.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Obletnica izvolitve sv. Očeta Leona XIII.) Dvajsetega svečana so se vsi mašniki po vsem svetu pri sv. maši spominjali sv. Očeta Leona XIII, ker obhajala se je osemnajsta obletnica, odkar so bili 20. svečana 1878 po smerti Pija IX od kardinalov izvoljeni za Kristusovega namestnika, ter v verstki kot 263. papež vladajo vesoljno Kristusovo Cerkev. Kaj so že vse storili in kaj vedno delajo v Kristusovi Cerkvi, je že veliko popisovala „Danica“ in še bode, ako Bog da. Za zdaj samo željo izrečemo, da bi verniki vselej pri sv. maši do konca čakali in prav goreče z mašnikom vred na glas molili prelepe in tako priserčne molitve, ki so z odpustki sklenjene in se na papeževo zapoved v domači besedi molijo za prostost in povišanje sv. matere katoliške Cerkve in zoper zlobnost njenih sovražnikov.

Bog živi in ohrani še mnogo let sv. Očeta, papeža Leona XIII!

Ljubljana. (Postne pridige v Šenklašču.) Pretekli petek je postne pridige v stoljni cerkvi pričel zvečer ob 6ih č. P. Ache S. g. Izvolil si je za premišljevanje križev pot, ker je tako primeren postnemu času in ker so tako nezmerno veliki zakladi milosti božjih že iz prvih časov sklenjeni z obiskovanjem križevega pota. Izrekel je nadjanje, da dragi poslušalci radi in pogosto zveršujejo obiskovanje križevega pota. Spregovoril je pa v pričetku o nezmernih Jezusovih britkostih na oljski gori tiste tri

ure, predno se je dal sovražnikom v roke. Pervo uro so ga mučile vse strahovite pregrehe vs-ga ljudstva na zemlji od začetka sveta pa do dobe, ko se je pričelo odrešenje. Drugo uro mu je bil v spominu ves strah in groza od obsodbe po Judih in Pilatu pa do skončanja odrešenja na Križu. Tretjo uro pa so ga obdajale smertne težave in kervavi pot, ko je po svoji vsegavednosti v prihodnjih časih videl spolnovanje besed: „Veliko je poklicanih, malo izvoljenih!“ Videl je milijone in milijone taci, ki se za Njegovo smert, za Njegovo zasluženje ne bodo nič zmenili. Tehtno je bilo premišljevanje o obsodbi in o sprejetju križa. — Naj bi izvrstnega govornika hodili poslušat prav mnogi, ki so potrebni boljšanja in vterjevanja v sv. veri!

(Konec sl.)

Ljubljana. (Oziroma na novo duhovsko družbo presv. Serca Jezusa Kristusa razpošilja se naslednje vabilo:)

P. T. Rev. Domine et confrater in Christo!

Vocati a Christo Domino, ut eamus et fructum afferamus, sedulo attendere debemus, ne etiam nobis contingat, quod aliquando apostolis: ut per totam noctem laborantes nihil capiamus.

Quod praecavebimus, si aliis intenti suiipsius non obliviscimur; si fructum quaerentes in fidelibus nostris etiam ipsi in nobis fructum facimus; si alios exhortantes etiam sibiipsis consulimus, vere ne, dum aliis praedicaverimus, ipsi reprobi efficiamur, ut ait Apostolus; uno verbo: si spiritum vere sacerdotalem conservare in nobis et promovere pro viribus studemus.

Ad quod efficacius et securius obtinendum visum est propriam instituere sacerdotum sodalitatem in honorem Ss. i Cordis Jesu.

Quod ne mirum cui videatur. Hujusmodi enim sacerdotum sodalitates et saeculis elapsis variae flouruerunt et nostro tempore hinc inde florent, e. g. in dioecesi Brixinensi in Tyrolo et passim per Germaniam.

De utilitate hujusmodi sodalitatum intime mihi persuasus hisce statuta Tibi communico, qualia pro nostra dioecesi opportuna esse duco, Teque invito, ut ea attente perlegas et, si ita visum Tibi fuerit, sodalitati in nostra dioecesi instituendae nomen des.

Statuta porro haec majorem in partem fere verbotenus desumpta sunt ex statutis sodalitis dioeceseos Brixinensis, necnon ex regulis Marianae cujusdam congregationis pro clero, in Germania existentis. Quod ideo adnoto, ut videas, nec de nova quadam inventione hic agi, nec esse contemnendum, quod alibi maximos optimosque jam edidit fructus, nec tandem impossibile quod experientia teste alibi fuit possibile, existentibus iisdem fere ac apud nos tum cleri, tum singularum regionum conditionibus.

Quodsi sodalitati adscribi desideras, nomen Tuum intra unum mensem indices R. Dno Josepho Šiška, in Curia Episcopali secretario.

Quo facto omnium sodalium nomina respectivis Dominis communicabuntur, ut praesidis et respectivorum vice praesidium electionem perficere possint.

Ceterum quemque omnino liberum esse volo in decidendo, utrum sodalitati adjungi velit necne. Non enim est haec res coactionis vel timoris, sed „unusquisque prout destinavit in corde suo, non ex necessitate; hilarem enim datorem diligit Deus.“ (II. Cor. 9, 7.)

Age ergo P. T. Rev. Domine! Tolle, lege, elige,
prout in Domino judicaveris!

Summus vero Sacerdos noster Jesus Christus
omni benedictione Te repleat!

Dedit Labaci, die 26. Ianuarii 1896

† Jacobus m. p. Pr. Eppus.

Iz Vipave ima „Slovenec“ naslednje prijazno poročilo od 15. svečana: Danes je umrl umirovljen vodja predilnice v Ajdovščini g. Henrik Höhn v 63. letu svojega življenja. Rojen je v Švici v Zurihi; dolgoleten vodja v tovarni, poročen leta 1873 z gosposdičino Frančiško Žvokelj. Delavcem je bil oče, še na smertni postelji se jih je spominjal itd. — Bil je protestant, a do kat. duhovščine imel je veliko spoštovanje. — V bolezni je postal katoličan; podučeval ga je g. Oskar Erjavec; dne 25. jan. je naredil „professionem fidei“ slovesno, vpričo c. kr. davkarja g. Karola Wenzelsa in kaplana č. g. Fran. Rajčevića. Dne 27. jan. prejel je sv. zakramente za umirajoče. Ranji je bil jako plemenit značaj, usmiljen do revežev.

Ko je evang. pastor v Gorici dobil sporočilo od okr. glav., da je Höhn prestopil v kat. cerkev, prišel je takoj k ubogemu bolniku in ga po svoje nagovarjal; a Höhn je možko odgovoril: da je to, kar je storil, naredil iz prepričanja.

Iz Železnikov smo zvedeli, kako se je ondi letos zopet zadnje tri Pustne dni 40 urina pobožnost češčenja Presv. Rešnjega Telesa zelo goreče in gniljivo obhajala. Pervi govor v nedeljo popoldan so imeli velečislani gospod kanonik Jan. Sušnik, ki kot nekdanji župnik Selški še vedno radi prihajajo pomagat pri duhovnem pastirstvu v raznih farah Selške doline. V nedeljo in v ponedeljek je spovedovalo 7 čč. gg. duhovnov, in je bilo ta dan tudi toliko sv. maš, zadnja ob 10 uri slovesna (kakor tudi v nedeljo in v torek). Ta popoldan so pridigovali selški č. g. kaplan Ant. Mezeg. (Imeli so ta dan ta gospod res prav terdo delo. Zjutraj so spovedovali, ob 7. uri so šli obhajati v svojo faro Podlonek — kako poldrugo uro od Železnikov — popoldan ob 3. uri, kakor smo že omenili, imeli so pridigo, potem do pozne ure zopet spovedovali, zvečer prot 11. uri pa, namesto iti k potrebnemu sladkemu počitku, morali zopet vnovič iti obhajati v Podlonek*). Ker so v torek morali imeti 3 zunanji čč. gospodje doma sv. maše, so ta dan mogli le 4 čč. gospodje spovedovati. Ta popoldan so imeli sklepni govor v. č. g. Selški župnik Matija Erzar.

Ker je bilo vreme dovolj ugodno, so prihajali od vseh strani verniki z veliko vnemo k tej pobožnosti, in nad 13 sto jih je prejelo sv. obhajilo. Dalje smo zvedeli, da se je prebivalstvo vse tri dni prav lepo in spodbudno vedlo, in še v nedeljo večer, ko se ta čas vendar le rado malo „porogovili“, je bilo po kerčmah vse tiho in mirno, kar zasluži res javne pohvale.

Stoletnica rojstva slovečega rajn. skladatelja Gregorija Rihar-ja. Prihodnjo nedeljo, 1. marca, bo sto let, kar se je rodil slovenskemu narodu slavni in občečislani skladatelj † Gregor Rihar, bivši

organist in zakristan stoljne ljubljanske cerkve. Ne le „Danica“ ampak tudi noben zavedni rojak ne sme prezreti tega dneva, da bi se hvaležno ne spominjal preblagega gospoda, ki je našemu narodu zapel, postavil in zapustil toliko sprelepih napevov, kakor pred njim nihče ne. Zlasti Marijine pesmi, katere naš narod o šmarnicah, na Marijinih božjih potih in drugih prilikah tako rad prepeva, bodo slavile tudi čislane pokojnika na leta in leta. Bog daj svetiti slovečemu rajnemu skladatelju večno luč; — naj obhaja stoletnico svojega rojstva v nebesih v društvu naj slavnejših rajskih pevcev in pevk!

Iz Sodražice. 25. sveč. († Magdalena Gornik.) Ljuba Danica! Naznanjam žalostno novico, da je v nedeljo zvečer okoli 7. ure v zamaknjeni umrla Tvoja zvesta naročnica in prej vedno zvesta bralka Magdalena Gornik na Gori. Bila je previdena s sv. zakramenti za umirajoče, ktere je tudi v svojem življenju ne le pogosto, ampak tudi dobro se pripravljala prejemale. Bolehala je že delj časa; vendar je smert prehitro prišla; želeli bi je bili še več let, a Bog je sklenil drugače. Če ima kaj dolga poravnati pred Bogom, naj ga ji izbrišejo tudi zvesti, pobožni bralci Zg. Danice, ter molijo za njo in jo tudi drugim v molitev priporočajo. Rada je molila sv. rožni venec, naj ga kateri zanjo odmoli; rada je hodila k sv. maši, spomnite se je preč. gg. duhovni, posebno še, ki ste jo poznali. Priporočevali so se ji že tukaj v molitev; molila bo tudi ona za nas, še posebno sedaj.

Obudi ob kratkem vero, upanje ljubezen, tri božje čednosti, dobiš odpustka 7 let; reci: O moj Bog, verujem v Tebe, ker si večna resnica. O moj Bog, upam v Tebe, ker si neskončno usmiljen. O moj Bog, ljubim Te čez vse, ker si neskončna popolnost in vse ljubezni vreden.

Darujmo še vsi trikrat prav iz serca sledeči zdihljaj, dobimo odpustka 200 dni enkrat na dan:

Gospod, daj jim večni mir in pokoj in večna luč naj jim sveti. Naj v miru počivajo Amen.

Iz Verone. (Djanje dobrega pastirja za prerojenje Afrike.) Listič „Nigrizia“, ki kipi za spreobrnjenje zamurcev ter za prerojenje Afrike, vabi k posebnemu delu v ta namen. Napoveduje namreč novo početje z imenom: „Delo dobrega Pastirja za prerojenje Afrike“ (Opera del buon Pastore per la rigenerazione del Afrika). Ozira se zdaj posebno za odgojo ženske zamurske mladine in ima namen: v Evropi vstanovljati in braniti vstave, naprave za odgojo duhovnov, katehetov, in ženske naprave za odgojo redovnic v pomoč misijonom na Zamurskem. Za zdaj gre na to, da bi se zderžala dva srednišnja vstava za misijonarje, in pobožnih nun za zamursko v Veroni in za njegove podružnice. Deležniki dejanje dobrega Pastirja plačujejo po eni liri vsako leto in in vsak dan obmolijo 1 Češčena-Marijo s pristavkom: Devica mučencev, za nas Boga prosi! pa še k sv. Pavlu enkrat „Čast bodi Bogu Očetu, Sinu itd. s pristavkom: Sv. Pavel, prosi za spreobrnjenje zamurcev!

Listič „Nigrizia“ izhaja vsak mesec in stane 2 liri na leto. Kdor bi se naročil na 5 iztisov, dobi častni primek „gorečnik“ za omenjeni napravi v prid afrikanskega misijona. — Za znamenite podpore so večji naslovi, kakor sodelovec, podpornice. —

* Kaj pač pravijo k takemu trudopolnemu delu oni široko-ustni hlastači, ki ljudem čvekajo, da imajo kat. duhovniki na dan do 24 ur prostega časa? So tudi taki, ktere bi smeli vprašati: Gospod, pomislite, kje bi bili Vi ostali, ako bi Vas duhovni ne bili podpirali?

Znamenito je, kar naznanja še med drugim omenjeni list o nadvojvodu Ferdinandu Avstrijskem v Egiptu. Med nekaterimi napravami za zamurce v Egiptu je vstav „Gezira“ (r. Džezira), nekje ob Nilu, blizu Kaire. Ta vstav je bil 31. januvarija (tedaj pred dobrim mescem) obiskal avstrijski presvitli nadvojvod Ferdinand, vnuk avst. cesarja, za-
vetnik, protektor ondote naselebe.

Presvitli nadvojvod, spremljan od družih visokih gospodov, je kar neprevidoma prišel v institut, pravi poročilo in pravi dalje: Kakor bi trenil, so bili skupaj naši črni gojenci, ki so se o večernem oddihu ravno po dvorišču igrali, in zbrali so se zdajci krog preblagega nadvojvoda, ki je za vsacega imel dobro besedo. Potem je presvitli gospod blagovolil vse ogledati, vsako reč opazovati; priljudno se je pomenkoval s predstojniki raznih oficin (delarnic). Ogledal je stanovanja redovnih bratov in govoril z vsakim v italijanskem, ali nemškem jeziku, iz kakoršnega naroda je bil kateri. Mudil se je tako ljubeznjivi nadvojvod nekako eno uro v ondote nopravi, vedno spremljan od č. P. Müncha, ki je namestoval P. superijora, kateri je bil ravno tisti čas zadrževan, moral je namreč muditi se pri umirajoči zamurski deklici. Presvitli nadvojvod je odhajoč razodeval polno svojo zadovoljnost z redom in napredovanjem, in izrekel je naj priserčniša vošila za vedno večji prospeh tega vstava in celega misijona. — Znano je, da osrednje-afrikanški misijon s Hartumom je bil pod avstrijskim varstvom, in ko so misijonarji pod Mahdijevem ulomom bili nekaj vjeti, so drugi pobegnili v Egipt (avstrijskega konzula Hansala je bil v Hartumu njegov turški strežnik umoril*), in ubežniki vstanovili v Egiptu več misijonišč ter naselb, v ktere sprejemajo zamurce, kateri hočejo k njim pribežati. Da je naprava po tem takem še vedno pod avstrijskim zavetjem, se je zdaj pokazalo v novi štaciji Džozirski. Novi škof iz družbe Jezusovega presv. Serca pa stoluje v Asmanu, ob meji egiptovski proti Sudanu. Zaupno se bode Mahdijevsko gospostvo samo ujedlo in ako Bog da, dr. Knobleharjev misijon za srednjo Afriko bo zopet oživel. Preveč verlih misijonarjev je požerlo že sudansko obnebe in oni gotovo prosijo in prosijo, da tudi za čerņuhepride čas odrešenja.

Razgled po svetu.

Dunaj. Včeraj so se na Dunaji pričele občne volitve za ondote mestni zbor. Antisemiti, liberalci, socijalistiški demokrati se z vsimi močmi poganjajo na verh priti.

Pustovanje, kakor „Reichspost,“ se je po več krajih zlorabilo v psovanje naredb katoliške cerkve; zlasti zoper to tožijo katoliški listi na Švicarskem. Bazelska vlada je torej letos razglasila ostro svarilo do policije, da vsako zasmehovanje katoliške vere pri tacihi prilikah mora brez prizanašanja zatreti. To naredbo so odobraval tudi bazelski protestantje. Omenjeni časnik pristavlja: Tega bi bilo treba tudi drugod. — Toda antekristovski predhodniki so dosti butasti, da tega ne razumevajo in ne previdijo, da na

nje bodo naleteli perve strele, ako bogoskrunci zopet priklčejo božje maščevanje.

Freiburg v Švici ima katoliško univerzo, ki ima 39 rednih, 9 izrednih profesorjev in 2 privatna učbenika. Zapisanih dijakov je 242, in sicer 128 Švicarjev, 68 Nemcev, 22 Bulgarov, 5 Holandežev, 5 Italijanov, 3 Turki, 3 severni Amerikanci itd.; poslušalcev je 72. Za to univerzo, kakor piše Solnograški cerkveni časnik, se močno zanimajo sv. oče Leon XIII, rekli so: „Prav zadovoljen sem s tem, kar se tam dela. Univerzi se mora položiti terden temelj v prid nemških in francoskih katoličanov.“

Galicija. (Lov v kraj ob nedeljah in praznikih!) V seji gališkega deželnega zbora 30. jan. je bil sprejet novi 40. paragraf nove lovske postave, ki določuje, do ob nedeljah in praznikih je lov prepovedan. — To je pametno in kerščansko.

Politika. Rusija misli na Korejo, katero že ima šaki; Turčija misli, kako bi se Rusu prikupila; Ferdinand misli, kako bi se prikupil Bulgarom, katerim je izdal svojega prvorojenca, ter vterdil svoj prestol: med tem pa nihče ne misli na uboge armenske kristjane, ktere turčini po Aziji koljejo, davijo in streljajo! —

Bukovina. Na univerzi v Černovicah je 376 študentov. Med temi je po narodnosti 107 Rumunov, 44 Poljcev, 33 Rusinov, 39 Nemcev, 5 Serbov, 2 Armenca, pa 145 judov; 272 je juristov, 37 filozofov, 11 farmacevtov, pa 56 razkolnih bogoslovcev. Po veri je 128 gerško orjenta'cev, 70 rimo-katoličanov, 22 gerko katoličanov, 6 armenskih katoličanov, 2 armeno-razkolnika, 8 evangeliških, in 145 judov.

V Carigradu rogovilijo tako imenovani mladoturki; že delj časa devajo ljudi te stranke pod ključ zlasti pa zdaj poslednje dni so zaperli več vplivnih vradnikov v višjih službah. Uporniki so večidel mladostniki. Govori se, da Anglija hoče, naj bi se tudi vzhodnja Rumelija zedinila z Bulgarijo. To bi bila zopet zadrega za sultana.

Bulgarija. „La Ricerazione“ v Terstu pravi: Knez Ferdinand je zveršil djanje, ki je vredno občne graje: da bi si ohranil prestol v Bulgariji, žertvoval je razkolstvu svojega prvorojenega sina. —

V Terstu in drugod znani P. Menini, sedaj katoliški škof v Bulgariji, je po katoliških cerkvah dal brati postni pastirski list, v katerem naglašja, kako zelo je užaljena katoliška Cerkev zaradi izročitve nedoraslega, od katoliških staršev rojenega otroka v naročje razkolne cerkve. — Pišejo zdaj, da ubožec Boris pojde v spremstvu obiskat svojo mater v Nizzo in potem nazaj v Bulgarijo. (Vprašanje: če ga bode mati nazaj pustila?)

Eden katoliških listov se čudi in steri nad tem, da je francoski konzul v Sofiji demonstrativno zastopal svojo francosko vlado in da francosko-rusko mežurkanje tako daleč seže. Toda temu se ni prav nič čuditi, ako se pomisli, da francoski vladi na čelu so skoro sami framasoni. Ti framasoni so papežu in Cerkvi nasprotovali nedavno v Kini in doma tarejo katoličanstvo, kolikor morejo. Celot Rusija razkolniška v marsičem ne dela tako gerdo. Ravno zdaj pišejo, da g. Izvolski, ki se je iz Petrograda vernil v Rim na svoje častno mesto kot ruski poslanec pri St. Stolu, je prinesel seboj poukov, iz katerih si obe-tajo mirnega rešenja nasprotij, ki se nahajajo med rusko vlado in Vatikanom. Bog daj! Upajmo, da

*) Kaj je s Hansalovim sinčkom, kdo vé? Bati se je, da se je moral poturčiti! Molimo zanj, da bi ga usmiljeni Bog rešil.

usmiljeni Bog bode tudi tukaj uslišal tolike molitve Leona XIII, ki se opravljajo v blagor ljudstev po vsem svetu.

Kakor pišejo, bodo tudi katoliški škofje na Ruskem in Ruskem-Poljskem povabljeni k kronanju ruskega cara v Moskvi, ki se bode menda veršilo meseca majnika. Tudi še pravijo, da po kronanji bode ruski obiskal car vse evropske vladarje in potoval tudi v Rim obiskat papeža in kralja; toda nastaja velika težava, ker pravi posestnik Rima je vendar le papež. Da se ogne vsaki zadregi, pravijo, hoče car potovati v Rim z lastnimi sejanji vozovi in vpregami. Koliko se bode tega spolnilo, bode se pokazalo o svojem času.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec svečan (februar) 1896

a) Glavni namen:

Probudenje kerščanskega duha.

b) Posebni nameni:

23. *) I. postna nedelja. S. Peter Damijanski. Resno spoznanje samega sebe in prava pokora. Odvritev prostozidarstva od vladarskih hiš. Domačini na tujem.

24. Sv. Edilbet. Pospešitev povernitve zmotenih bratov k rim. katoliški Cerkvi. Kat. učiteljska društva. »Duhovni in obhajanci.«

25. Sv. Matija. Delavci za vinograd Gospodov. Razširjanje evharističnih društev med duhovni. Kakoliški vredniki.

26. Sv. Valburga. Še vedno ne rešeno šolske vprašanje. Pervoborilci za pravico v Avstriji in nemčiji. Na očeh bolni in slepi. —

27. Sv. Leander. Odločno katoliško življenje pri možkih. Vradniki in zdravniki. Po krivih naukih zapeljani delavci.

28. Spomin sulice in ss. žbljev. N. G. J. Kr. Žalostni položaj Cerkve na Ogerskem. Neka redovna provincija.

29. Sv. Ruža. Premaganje velikih poklicnih težav. Pervo obhajanci. Vse poslane, pa še ne vslišane prošnje. Mesca svečana umerli in meseca marcija umirajoči udje molitvenega apostoljstva in bratovščine Serca Jezusovega.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Sestra ponižno priporoča svojega brata, ki je k vojakom poklican in ima ubogo in bolešno mater, — zato pa prosim za pomoč po priprošnjah N. lj. Gospé presv. Serca, sv. Jožefa in sv. Antona Padovanskega, njegovega patrona; »in tukaj je priložen majhen darek«. (Ker ni povedano, zakaj? smo marke obnili za »kruhe sv. Antona«; če mislite drugač, pa naznanite. Vr.) »Ako bomo uslišani, naznani se tudi z malim darilom«. — Že tri mesece nevarno bolan duhoven se priporoča v molitev čč. gg. so-bratom in znancem. —

*) Op. Za nadomeščenje.

Zahvale.

V posebno hudi zadregi obnili sem se zaupljivo k presv. Jezusovemu Sercu, k Mariji, sv. Jožefu in k sv. Antonu Padovanskemu. ter obljubila zahvalo za uslišanje v katoliškem listu »Zgodnji Danici« priobčiti. — Z veseljem storim ta korak, spodbujaje obljubo, ker bila sem uslišana kljub prečudnim zadregam in želim, da vsi obteženi naj se enako z zaupanjem obračajo k presv. Sercu Jezusa in Marije, ter k sv. Jožefu in sv. Antonu. V Škofji Loki 13. svečana 1896.

M. J.

Z naj hvaležnim srcem naznanjam Mariji, nebeski Kraljici, zahvalo, ker sem terdno prepričana, da sem le po njeni priprošnji še ozdravela v nevarni bolezni. Priporočila sem bila njeni prošnji tudi drugo osebo, ki je bila zašla na nevarna pota, in tudi tukaj je je Marija izprosila milost spreobrnjenja, precej ko sem obljubila, ako me Marija usliši, da hočem to razglasiti očitno po »Zgodnji Danici«.

F. B.

Pred kratkim časom sem zbolela vsled prehlajenja nagloma tako hudo, da so me morali po noči previditi. Ker mi ni dalo dva dni nič dihati in sem mislila, da bom morala umreti. Priporočila sem se pa, ko mi je bilo najhuje, Mariji Pomagaj na Brezji in sem se obljubila na božjo pot na Brezje, ako ozdravim. Prosila sem pa tudi še sv. Jožefa in sv. Antona pomoči. In res mi je bilo precej bolje in za malo dni sem ozdravela. Toraj večna hvala Bogu, Mariji in svetnikom!

Fr. L.

Listek za raznoterosti.

„Ljubljanci“ pazite! Govori se, da ljubljanski Grad skušajo kupiti judje, in pravijo, da hočejo napraviti na Gradu veliko čevljarijo, ali kaj že? Torej pazite, zlasti še trgovci, rokodelci! Tedaj tudi še na Grad! Ali niste brali, kaj se godi na Gorenjskem, kako lezejo posestva v tuje roke!

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Gsp. Marija Štefè 1 krono za »kruhe sv. Antona«. — Dve sestra 1 gld. 50 kr. — Č. g. V. B. 5 kron (pred nekaj časom; ako je drugač namen, prosim, o priliki naznaniti. Vredn.) — Iz Sorice 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. kapl. Vilko Mlejn 22 gld. iz Starega Loga. — Č. g. Fr. Dolinar, župnik pri sv. Katarini, 4 gld. 50 kr.

Za misijone v Afriki: Franc Lovšin, 1 gld. — M. Št. 30 kr. — S. Podkraja 1 gld. po g. M. Koželju. — Iz Kroke po č. g. žup. Fr. Hoenigmanu 6 gld. — Iz Ajdovce č. g. M. Poljak 4 gld. 50 kr. —

Za salezijsko Don-Boskovo napravo na Kranjskem: Č. g. župnik Val. Škul 2 gld. — Č. g. duhovni pastir z Dražgoš 1 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Č. g. duh. pastir Franc Boncelj 1 gld.

Za grobni spomin g. župn. Jan. Mesarja: Č. g. župnik Val. Škul 3 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Franca Pucigar 1 gld. — Gajenci knez. škof. deškega semenišča 13 gld. 52 kr. — Iz Mirne 15 gld. — Iz Trebnjega 40 gld. — Z Breznice 25 gld. — Iz Grabovega 65 gld. — Iz Rove 15 gld. 40 kr. — Z Rudnika 13 gld. — Marijeta Skvarča 1 gld. — Iz Brezovice 18 gld. — Iz Spodnjega Tuhinja 41 gld. — Marija Židan 20 kr. — S. Poljanice 21 gld. 40 kr. — Marijana Gotar 30 kr. — Iz Starega Loga 40 gld. — Z Lipoglavega 19 gld. — Z Ambrusa 10 gld. — Iz Starega Terga pri Rakeku 2 gld. 95 kr. — Po čč. gg. Ursularicah ljubljanskih 50 gld. — Iz Št. Lenarta nad Škofjo Loko 9 gld. 30 kr. — Iz Št. Jerneja 62 gld.